

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VANNACCI, ROBERTO

Lumea pe dos / Roberto Vannacci ; trad. din lb. italiană de
Lucia Tarase. - București : Librex Publishing, 2024

ISBN 978-630-6628-14-8

I. Tarase, Lucia (trad.)

32

Editor: Ionuț Radu

DTP: Alexandra Tolocenco

Corector: Corectura.ro

Il Mondo al Contrario

Copyright © 2023 R. Vannacci

All rights reserved.

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Responsabilitatea asupra conținutului acestei cărți îi revine
exclusiv autorului.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
Editurii Librex Publishing.

Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

LUMEA PE DOS

Traducerea din limba italiană de

Lucia Tarase

ROBERTO VANNACCI

Librex Publishing

București, 2024

CUPRINS

Nota autorului / Pag. 11

Introducere / Pag. 13

Cap. I Bunul-simț / Pag. 19

Cap. II Ecologismul / Pag. 27

Cap. III Energia / Pag. 73

Cap. IV Societatea multiculturală și multietnică / Pag. 97

Cap. V Securitatea și legitima apărare / Pag. 137

Cap. VI Casa / Pag. 167

Cap. VII Familia / Pag. 189

Cap. VIII Patria / Pag. 215

Cap. IX Planeta LGBTQ+++ / Pag. 233

Cap. X Taxele și impozitele / Pag. 287

Cap. XI Noul oraș / Pag. 305

Cap. XII Animalismul / Pag. 327

Mulțumiri / Pag. 341

Un veritabil asalt asupra normalității care, în viziunea minorităților neintegrate în această realitate, trebuie să fie distrusă, abolită și discreditată, astfel încât tot ceea ce este exclus să primeze asupra normei generale și asupra consensului.

Nu pretind că dețin adevărul absolut. Cred că este foarte dificil să găsești pe cineva care să-l fi aflat. Dar unul dintre scopurile acestei cărți este triumful înțelepciunii și al adevărilor obiective, cele susținute de date, și nu de predicții; de fapte, și nu de sentimente; de realitate, și nu de percepția ei. De asemenea, cartea dă glas unei majorități tăcute, care nu se exprimă, care, poate, nu mai are voința de a o face, care nu găsește o modalitate de a-și afirma opiniile și este adesea copleșită de cei ce nu fac parte din majoritate! Nu vreau să mă erijez în purtătorul de cuvânt al comunității - nu am aptitudinea și nici autoritatea să fac acest lucru - dar cred că tocmai această mulțime dominantă și tăcută se va recunoaște în temele pe care le expun aici.

Subiectele pe care le abordez au fost deja tratate pe larg de autori consacrați și, tocmai din acest motiv, ideea este de a le ilustra într-un stil simplu și într-o formă anecdotică, cu o atitudine directă și cu claritatea „bunului-simț” căruia, nu întâmplător, îi dedic primul capitol al cărții.

CAPITOLUL I

BUNUL-SIMȚ

Bunul-simț reprezintă conceptul fundamental al acestei lucrări. Prima întrebare pe care cititorul ar putea să și-o pună, privind titlul cărții, ar putea fi: „Bunul-simț cu privire la ce?”. Cu privire la buna judecată, la sentimentul comun, la acea „normalitate” atât de detestată, care se opune percepției extrem de subiective a judecății și a realității. Chiar și cuvântul „normalitate” a ajuns să aibă o conotație negativă, un sens „exclusiv”, care respinge tot ceea ce nu poate fi considerat normal, tocmai pentru că, dacă totul depinde de mine - și numai de mine -, de ce ar trebui să mă supun canoanelor normalității și criteriilor bunului-simț?

Raportarea tuturor lucrurilor la propria persoană este una dintre caracteristicile timpurilor moderne, care, probabil, a făcut primii pași timizi atunci când Descartes a rostit anatema fatală: „*Cogito, ergo sum*”. De atunci, într-un crescendo din ce în ce mai accentuat,

ne-am obișnuit să raportăm fiecare fațetă a realității la percepțiile și gândurile noastre. Nu că această tendință ar fi eronată sau condamabilă; într-adevăr, ea a sprijinit și a promovat, fără îndoială, progresul, evoluția și dezvoltarea simțului critic, dar devine dificil de susținut atunci când ne raportăm numai și numai la noi înșine, fără a lua în considerare pe nimeni altcineva, pe cei care ne-au precedat, societatea, majoritatea, și punem sub semnul întrebării chiar și ceea ce ar trebui considerat o realizare evidentă a societății. Iată, așadar, că Pământul devine din nou plat, că NASA a pus în scenă un spectacol spațial pentru a ne face să credem că omul a pășit pe Lună, că vaccinurile devin vectori pentru microcipuri în scopul de a ne controla existența într-un sens orwellian, că virusul Covid nu există, că uneori cocoșii fac ouă și că nu contează dacă sunt un bărbat bărbos, musculos, cu pielea măslinie, căci, din moment ce mă simt ca o femeie blondă, slabă, care are nevoie de protecție, toată lumea trebuie să mă perceapă în acest fel, mai ales în documentele mele de identitate! Și aveți grijă să nu excludeți pe cineva! Excluderea devine o infracțiune pedepsită prin lege. Prin urmare, a pune sub semnul întrebării ceea ce percepem ca fiind realitatea – chiar dacă altora le este dificil să o vadă astfel, în special în chestiuni atât de importante pentru societatea modernă, cum ar fi sexul, etnia, obezitatea și meritul – nu mai indică doar o posibilă lipsă de sensibilitate și tact, ci devine aproape un act ilegal. Atunci când incriminarea diferențelor de opinie și limitarea libertății de

exprimare a propriilor păreri eșuează din punct de vedere juridic, cenzura este propagată prin intermediul mass-media, care, înlocuind în mod arbitrar ordinea stabilită, ascunde, perturbă și elimină orice exprimare considerată inadecvată. Rețelele de socializare au început această tendință tiranică odată cu Facebook (foarte activ acum în suspendarea profilurilor incomode) și Twitter, care îl interzice pe Trump, nimeni altul decât fostul președinte al Statelor Unite ale Americii! Dar în fiecare domeniu, metodologia este aplicată cu o precizie minuțioasă: corectitudinea ideologică este monitorizată în permanență și, acolo unde se întrevide chiar și cea mai mică încălcare, se intervine cu cenzură și liste de interdicții. Scopul acestor acțiuni este să reducă la tăcere susținătorii lui Putin, negaționiștii modelului ecologic care trebuie batjocoriți, să acuze de homofobie și rasism pe cei care se opun imigrației necontrolate, să denigreze apărătorii familiei tradiționale ca fiind retrograzi și să împiedice miniștrii să-și prezinte operele la târgurile de carte. Atunci când instanțele judecătorești nu ajung la un acord, presa este cea care decide cine are dreptul să se exprime și cine trebuie să rămână în tăcere și să sufere.

Așa-numita „corectitudine politică” pătrunde în toate sferele și în toate situațiile. În numele unei incluziuni exhaustive, trebuie să evităm orice atitudine care ar putea crea percepții de dezavantaj pentru anumite categorii de persoane – adesea, minorități în cadrul societății – deoarece am putea fi acuzați de incitare la ură, rasism, homofobie, conservatorism și, prin urmare,

de a fi periculoși antisocial. Nu mai putem folosi termenii „tată/mamă” pentru că am putea ofensa pe cei care nu sunt părinți. Astfel, se nasc conceptele de „Părinte 1” și „Părinte 2”, și problema este rezolvată.

Conform indicațiilor grijului ale Uniunii Europene, este nepotrivit să urăm „Crăciun fericit”, deoarece unii nu sărbătoresc nașterea lui Hristos. Mult mai bine este „Sărbători fericite”, ca să mulțumim pe toată lumea. A te adresa cu apelativul „domn” și „doamnă” în public devine discriminatoriu, căci, dacă cineva nu se consideră inclus în aceste două categorii, deși exhaustive din punct de vedere biologic, se va simți marginalizat și ridiculizat. Soldatul trebuie să devină și el „soldată”, chirurgul se vopsește în roz devenind „chirurgă”. Chiar și colonelul trebuie să se resemneze, va avea și el alter egoul său feminin, pentru că, nu-i așa, limba noastră melodioasă și străveche este sexistă! Ce păcat că nimeni nu s-a gândit să facă din comisar „comisară” sau din arbitru „arbitră” ori din paznic „paznică”! Ah, e adevărat, bărbatul este agresorul, cel al culturii androcentrice, despotul care a dominat cu forța de-a lungul anilor! El este cel pe care trebuie să-l combatem! Avem o mulțime de politicieni și intelectuali care au luptat cu înverșunare pentru aceste aberații fără sens, beneficiind însă pe deplin de impactul și vociferările generate de situațiile anormale și de minoritate. Da, pentru că și datorită jurnalismului absurd și platformelor de știri care caută exclusivitatea, doar aspectele neobișnuite sunt evidențiate în prim-plan, cum ar fi faimosul caz în care un om a mușcat un câine, transformând acest

eveniment în știre. Dar să privilegiezi întotdeauna opinia minorităților, comportamentul divergent, opiniile care sunt obligatoriu opuse... nu ne face să reprezentăm o lume diferită de realitate? Poate o lume mai interesantă, mai distractivă și aparent mai modernă, dar, fără îndoială, mai puțin autentică. Sunteți siguri că italienii nu se trezesc noaptea de teama de a feminiiza toate profesiile și meseriile? Sigur nu sunt bântuiți de coșmaruri privind problema toaletelor publice pentru persoanele transgender? Și cât de mult îi preocupă polemica legată de protecția mistreților care ne-au invadat orașele? E adevărat că o țară este cu atât mai democratică cu cât respectă și protejează mai mult minoritățile, dar să nu exagerăm! Astăzi, asistăm în mod paradoxal la un fenomen de dominație a minorităților asupra majorității societății.

Un alt aspect deosebit de relevant, departe de a fi secundar, este că, contrar a ceea ce s-ar putea crede și ca o extensie a exemplurilor prezentate anterior, percepția subiectivă nu se limitează exclusiv la sferile personale, intime sau private, ci se extinde în mod omniprezent în toate domeniile vieții. Democrația și justiția sunt considerate virtuți laudabile atâta timp cât se aliniază cu propriile convingeri; în schimb, atunci când se abat de la punctul meu de vedere, ele devin ținte de contestare. Astfel, în discuțiile recente de după alegeri a fost invocat spectrul „partidului absenților”, prin care s-a pus la îndoială legitimitatea celor care au câștigat în mod evident alegerile. Criticii susțin că nu majoritatea reală a țării a votat,

ci doar majoritatea celor care s-au prezentat la urne, și, prin urmare, rezultatele scrutinului ar trebui reconsiderate. Deși acest argument are o oarecare valabilitate, este la fel de important să recunoaștem că aceia care aleg să nu participe la vot, din motive pe care, conform principiului libertății, trebuie să le respectăm, își asumă conștient responsabilitatea și autoritatea deciziilor de către cei care, dimpotrivă, își exercită acest drept. Așa cum susținea Ralph Nader: „*Dacă nu te ocupi de politică, politica se va ocupa de tine*”.

Nici măcar justiția nu scapă de logica celei mai subiective relativități. Astfel, o persoană care ocupă ilegal o locuință, în ciuda încălcării prevederilor legale, beneficiază totuși de drepturi și poate să-și stabilească reședința în aceleași condiții ca și o persoană care a achiziționat sau a închiriat respectiva locuință după ani de eforturi și sacrificii¹. Nu contează dacă această ocupare ilegală privează de același drept o familie care, în schimb, a respectat cu strictețe toate normele legale și se află pe lista de așteptare de ani buni pentru a primi o locuință socială. Cei care se implică în acțiuni de nerespectare a normelor civile, ocupând Gran Raccordo Anulare², deteriorând opere de artă și edificii guvernamentale – în ciuda prejudiciului cauzat comunității, a infracțiunilor comise și a costurilor de restaurare a clădirilor pentru a le readuce la starea lor inițială – trebuie apărați în mod egal, deoarece își

¹ Reședință pentru ocupanți: ce schimbări apar după directiva lui Gualtieri (romatoday.it)

² Grande Raccordo Anulare, GRA sau Autostrada A90 este șoseaua de centură a Romei; are o lungime de 68 de kilometri și înconjoară complet capitala italiană (n.tr.).

exercită dreptul la disidență. Prea puțin contează că sunt încălcate libertățile altor persoane; dacă ar conta, nu am fi într-o democrație adevărată! Cine violează o tânără pe plajele noastre trebuie să se bucure de avantajul și circumstanța atenuantă a necunoașterii, deoarece, provenind dintr-o țară străină, îndepărtată, în ciuda faptului că și-a planificat călătoria în detaliu și are un smartphone care îi permite să exploreze cele mai ascunse locuri de pe coastă, este posibil să nu știe că, în Italia, violul este o infracțiune odioasă, crudă și intolerabilă³. Cei care pretind că sunt jigniți de prezența crucifixului în sălile de clasă din școlile publice, într-o țară în care 75% din populație se declară catolică, iar religia reprezintă nu doar o credință, ci mai ales o instituție culturală care pătrunde în fiecare colț al străzilor și orașelor noastre, se simt îndreptățiți să ceară eliminarea acestuia.

Totul. Orice eveniment și circumstanță este pus sub semnul întrebării, tocmai din considerentul că o normalitate, o regulă, un blestemat bun-simț nu ar trebui să mai existe într-o țară modernă și progresistă.

Prin urmare, bunul-simț se dovedește a fi cheia abordării numeroaselor probleme care ne afectează țara, eliberându-ne mintea de interpretările discutabile și partinice și revenind la elementele fundamentale,

³ „Nu ne putem aștepta ca un african să știe că în Italia, pe o plajă, nu se poate viola; probabil că nu cunoaște această regulă”, a declarat Carmen Di Genio, avocat și membru al Comisiei pentru egalitate de șanse din cadrul Curții de Apel din Salerno.

https://www.ansa.it/campania/notizie/2017/09/16/carmen-di-genio-gli-immigrati-non-sanno-che-non-devono-violentare_da862c57-2418-4a32-a651-36d26812c9ad.html

la conceptele simple și clare care ar trebui să constituie țesutul civilizațional al vieții noastre colective. Concepte democratice și egalitare, cum ar fi cel al majorității care decide și al minorității care, cu respect, se conformează; al libertății de opinie și de exprimare (în toate formele sale), care ne permite să ne exteriorizăm punctele de vedere, chiar și cele incomode, fără ca, din acest motiv, să fim cenzurați, eliminați de pe rețelele sociale sau incluși în liste de interdicție odioase; al legalității, care prevalează asupra oricărei percepții subiective și extensive a legii.

Tot bunul-simț este cel care ne permite să reînviem idei și expresii care, acum câțiva ani, ni se păreau firești și care ne-au fost propovăduite într-o succesiune rapidă și repetată de părinții și bunicii noștri, pe când încă purtam pantalonași scurți. Expresii precum „întâi muncim, apoi ne distrăm”, „libertatea ta se termină acolo unde începe libertatea celuiilalt”, „nu poți sta acasă și să fii un om întreținut fără să muncești sau să studiezi”, „profesorul are dreptate”, „dacă nu îți găsești o slujbă, vei ajunge pe străzi” au devenit desuete, scârțâind ca o poartă ruginită. Conceptele de datorie, serviciu, dăruire, patrie, sacrificiu, muncă, merit, toate au fost înlocuite de gândirea plenipotențiară a „dreptului de a avea drepturi”.

CAPITOLUL II

ECOLOGISMUL

„*Contra Verbosos Noli Contendere Verbis:
Sermo Datur Cunctis, Animi Sapientia Paucis*”.

(*Nu-ți pierde vremea în zadar cu proștii:
toți au dreptul la opinie, dar puțini au dobândit înțelepciune*)

Marco Porcio Catone⁴

În lumea întoarsă pe dos, fiecare domeniu este transformat, iar temele fundamentale ale societății, precum respectul pentru natură și mediu, sunt supuse unor amplificări și distorsionări excesive. Aceste subiecte esențiale pentru bunăstarea și prosperitatea umanității ajung să devină adevărate religii extremiste, absolute și autoreferențiale. În loc să ne concentrăm pe rezultatele dorite, pe viabilitatea și adecvarea acestora, tendința generală este de a îmbrățișa filoa-nele ideologice și identitare, îndrăgostindu-ne de ele

⁴ Marco Porcio Catone, cunoscut și sub numele de Caton cel Bătrân, este adesea menționat pentru fraza sa celebră: „*Carthago delenda est*” (Cartagina trebuie distrusă). Ca unul dintre cei mai influenți politicieni și oratori ai Romei Antice, Caton a fost un vehement susținător al distrugerii Cartaginei și un critic sever al corupției și degenerării morale în societatea romană (n. tr.).

și ignorând evidențele, doar pentru a susține idei extravagante care ne conferă în mod ostentativ etichete de incluzivi, ecologiști, apărători ai drepturilor animalelor, progresiști și moderni. Ecologismul la modă – cel al Gretei, al activiștilor și al grupului Ultima Generație – alimentează frica față de extincția speciilor și apocalipsa globală, împingându-ne să adoptăm măsuri discutabile cu privire la efectele pe care le vor avea asupra evoluției planetei, dar care vor duce, cu siguranță, la o degradare a bunăstării actuale în numele unui viitor incert.

„*Mi-ați furat visele*” – strigă adolescenta scandinavă, idolul a mii de tineri exaltați. Nu voi intra în detalii cu privire la reprezentările onirice, dar acel progres industrial atât de disprețuit și-a asigurat trezirea și un prezent mai mult decât confortabil. Datorită acestui progres, te-ai născut într-un spital, reducând astfel mortalitatea infantilă la cifre derizorii; ai crescut într-o casă dotată cu tot confortul, permițându-ți să-ți dezvolți abilități care depășesc cu mult simpla supraviețuire; și-a facilitat accesul la educație, datorită eforturilor a mii de oameni care au luptat pentru acest drept; și, paradoxal, îți permite să răspândești mesajul tău disprețuitor către cei care au făcut posibil toate acestea, folosindu-te de mijloace de comunicare care continuă să emită acele tone de CO₂⁵ pe care le consideri atât de nocive.

În schimb, ecologismul pragmatic – cel autentic – studiază relațiile dintre umanitate și mediu, înțeles ca un ecosistem necesar pentru a susține viața și pen-

⁵ Mediu: e-mailurile poluează la fel de mult ca o mașină sau un zbor de la Paris la New York – Focus.it. Cât de mult poluează un e-mail? – Eergit

tru a crește bunăstarea umană. A considera mediul ca fiind un sistem izolat și independent, care trebuie păstrat cu orice preț, nu are niciun sens și nicio finalitate. Totuși, acest ultim punct de vedere este dificil de înțeles. Dacă am dori să păstrăm mediul în esența sa, așa cum a fost conceput de mama-natură, atunci ar trebui să renunțăm la lupta împotriva variolei – un element natural; ar trebui să abandonăm tehnicile de irigare, deoarece acestea provoacă devierea cursurilor de apă care curg în mod natural prin văi; ar trebui să detestăm așezările urbane, deoarece alterează în mod ireversibil ecosistemul original. Fără a ajunge la aceste reprezentări extreme, ecologiștii de astăzi s-au transformat în călugări fundamentalști care predică moduri de viață ascetice și rigide și care, ținând cont de ceea ce ne propovăduiesc ei, tânjesc să revină la idealismul *rousseau*-ist, respectiv la mitul „bunului sălbatic”. Aceștia repudiază bunăstarea generată de progres și s-ar întoarce să trăiască fericiți în osmoză cu natura, ca toate celelalte ființe ale Creației. O viziune idilică, distorsionată și înșelătoare a unei realități mult mai dure și violente. O abordare care a atras mulți adepți iubitori de natură; cei care o admiră din camerele lor confortabile, încălzite, din vehiculele lor care le permit să călătorească în siguranță și rapid; cei care își beau ceaiul aburind, într-un bar luxos din centrul orașului, în timp ce, conectați online cu alți fundamentalști ai ecosistemului, plănuiesc următoarea manifestație care – deși creează disconfort – ar trebui să trezească și conștiința celorlalți oameni malefici, considerați ignoranți și nepăsători față de lumea noastră.